

dertil, idet jeg erkender, at den Form, som her er foreslået, i Sammenligning med den hidtil gældende Ordning er et Fremskridt, og idet jeg erkender, at den Mand, der skal gennemgaa de tidligere Anbefalinger og fremsætte en samlet Anbefaling af de Bøger, der i Øjeblikket kunne egne sig til Brug, er en Mand, som har den fornødne Indsigt til at gøre dette saa godt, som det overhovedet kan gøres.

Ellers er det væsentlig kun en enkelt Ting, jeg vil dvæle ved, det er Spørgsmaalet om de litterære Understøttelser, Understøttelser til Videnskabsmænd, Forfattere og Kunstnere. I al den Tid, jeg har været i Rigsdagen, og navnlig i den Tid, jeg har siddet i Finansudvalget, har det været noget af det ubehageligste og vanskeligste, vi have haft med at gøre, at træffe Afgørelse om disse Spørgsmaal. Den Praksis, der havde udviklet sig, var jo den, at disse Spørgsmaal bleve afgjorte mellem Ministeren og Finansudvalget saaledes, at de enedes om de enkelte Tilfælde; og det kunde vistnok ikke den Gang være anderledes. Saa længe der bestod et Modsætningsforhold mellem Regeringen og Folketingsflertallet, kunde Folketingets Flertal ikke uden videre overlade til Regeringen at træffe Afgørelser med Hensyn til alle disse Understøttelser. Det blev derfor saaledes, at Ministrene efterhaanden vænnede sig til at forelægge Finansudvalget samtlige de Ansøgninger, der vare indkomne, og saa anbefalede Ministeren særlig dem, han syntes om; medens Folketingets Flertal udtalte sine Ønsker om dem, det yndede, og inden for Flertallet var der igen forskellige Afskygninger, hvor nogle foretrak en, andre en anden. Men dette førte til noget, der var meget ubehageligt. Det førte tidt til en Slags Lottørispil med disse Understøttelser, undertiden ogsaa til noget endnu værre, en Slags Menneskehandel, som altid forekom mig meget usmagelig. Dertil kommer, at Finansudvalget stadig følte, hvor vanskeligt det var at stemme om disse Enkeltheder, idet vi ofte stode over for Forfattere og over for Arbejder, vi kun kendte grumme lidet til, og hvor det var overmaade vanskeligt at træffe en Afgørelse. Og det ikke mindst uheldige ved den Fremgangsmaade, vi fulgte, var, at Ansøgeren ikke blot maatte gaa til Ministeren, men at de ofte, ja næsten altid maatte gaa en Tiggergang rundt til alle eller store Dele af Finansudvalgets Medlemmer, en Tiggergang, der var lige pinlig baade for Ansøgerne og Finansudvalgets Medlemmer. Nu, da der er kommet

et nyt System, for saa vidt som der er et Tillidsforhold mellem Ministeriet og Folketingets Flertal, vilde det være meget heldigt, om man kunde komme bort fra den tidligere Praksis paa dette Punkt, og jeg er derfor glad ved, at Ministeren i Aar har gjort et Skridt der henimod. Naar der er et Tillidsforhold til Stede, er det jo det naturligeste, at Enkelthederne overlades til Ministeren. Det er ganske vist heller ikke nogen Behagelighed for Ministeren at bestyre det Naadessekretariat, som efterhaanden har udviklet sig, men han er dog i Stand til at indhente Oplysninger om de forskellige Ansøgere, som ikke i samme Grad staa til Udvalgets Tjeneste, og kan derfor lettere danne sig et Skøn. Den højterede Minister har i Aar indført den Praksis ikke at forelægge andre Ansøgninger for Udvalget end dem, han vilde anbefale, og Spørgsmaalet om de enkelte Personer er aldeles ikke blevet drøftet i Udvalget. Udvalgets Flertal meddelte i Udvalget, at de havde bestemt sig til at tiltræde Ministerens Forslag, som det var, og for Mindretallet var der altsaa ikke andet at gøre end enten at tiltræde det eller at begynde en Kritik over for de enkelte Understøttelser. Vi overvejede da, hvilken Stilling vi skulde tage, og da den samlede Sum ikke syntes os at overskride, hvad der var rimeligt, og da vi ikke fandt det heldigt at komme ind i en Drøftelse af de enkelte Personer, der er Tale om, sluttede vi os med det øvrige Udvalg til Ministerens Indstilling. Jeg tror, det er en heldig Praksis, vi derved ere komne ind paa. Det er, om man vil, et Tillidsvotum til Ministeren, men paa den anden Side er det en Selvfølge, at Ministeren derved ogsaa faar et noget større Ansvar over for Enkelthederne, end han før har haft. Jeg finder imidlertid dette ganske i sin Orden og vil derfor benytte Lejligheden til at udtale min Glæde over, at vi paa dette Punkt ere komne ind paa en ny og bedre Praksis. Endelig vil jeg med Hensyn til Spørgsmaalet om Understøttelse til Dr. Georg Brandes blot sige, at jeg jo ved tidligere Lejligheder har haft Anledning til her i Tinget at udtale, at jeg altid har fundet, at Dr. Georg Brandes burde have været ansat i sin Tid som Professor ved Universitetet. Jeg fandt, at han efter sin Begavelse og litterære Indsigt var selvskreven til en saadan Plads, og jeg kan derfor stemme for den Bevilling der nu foreslaas, da den i økonomisk Henseende vil stille ham paa